

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4601/2565

พนักงานอัยการจังหวัดกำแพงเพชร โจทก์ นาย ว. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 163, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 352, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.โรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 4, พ.ร.บ.โรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 8, พ.ร.บ.โรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 39, พ.ร.บ.ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. 2560 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 ขอลอนคำให้การเดิมที่ให้การปฏิเสธ และให้การใหม่เป็นรับสารภาพในความผิดข้อหาร่วมกันตั้งโรงรับจำนำโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และร่วมกันให้บุคคลอื่นกู้ยืมเงินโดยเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดในชั้นฎีกา นั้น จำเลยที่ 2 ไม่อาจกระทำได้ เพราะการแก้ไขคำให้การจะต้องกระทำก่อนที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษามาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 163 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และ พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 การที่จำเลยที่ 2 ยื่นฎีกาขอให้การรับสารภาพในชั้นฎีกาเช่นนี้ ถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ยอมรับข้อเท็จจริงโดยไม่ได้แย้งข้อที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดดังกล่าว ความผิดข้อหาร่วมกันยกยกตาม ป.อ. มาตรา 352 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 83 เป็นความผิดอันยอมความได้ ซึ่งการลอนคำร้องทุกชั้นนั้น ผู้เสียหายย่อมลอนคำร้องทุกชั้นต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ หรือต่อศาลก็ได้ แม้มันจะอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาล ก็ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดกำหนดให้ผู้เสียหายต้องลอนคำร้องทุกชั้นต่อศาลเท่านั้น การที่ผู้เสียหายลอนคำร้องทุกชั้นต่อพนักงานสอบสวนโดยชอบแล้ว สิทธิในการนำคดีในความผิดข้อหาดังกล่าวมาฟ้องจำเลยที่ 2 ย่อมเป็นอันระงับไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2) และเป็นผลให้คำขอในส่วนแบ่งสำหรับความผิดข้อหาร่วมกันยกยกที่โจทก์ขอให้จำเลยที่ 2 คินหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คินแก่ผู้เสียหายตกไปด้วย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 4, 8, 39 พระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. 2560 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 352 ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคินหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คิน 530,000 บาท แก่ผู้เสียหาย นับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3434/2561 ของศาลชั้นต้น และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 567/2562 ของศาลจังหวัดกาญจนบุรี และนับโทษจำคุกจำเลยทั้งสองต่อจากโทษจำคุกจำเลยทั้งสองในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 802/2563 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยที่ 1 ขอลอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง, 39 พระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. 2560 มาตรา 4

(1) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันตั้งโรงรับจำนำโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับคนละ 10,000 บาท ฐานร่วมกันให้บุคคลอื่นกู้ยืมเงินโดยเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด จำคุกคนละ 4 เดือน ฐานร่วมกันยักยอก จำคุกคนละ 3 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กระทงละกึ่งหนึ่ง ฐานร่วมกันตั้งโรงรับจำนำโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 5,000 บาท ฐานร่วมกันให้บุคคลอื่นกู้ยืมเงินโดยเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 เดือน ฐานร่วมกันยักยอก คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี 6 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี 8 เดือน และปรับ 5,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 3 ปี 4 เดือน และปรับ 10,000 บาท นับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญา หมายเลขแดงที่ 3434/2561 ของศาลชั้นต้นและคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 567/2562 ของศาลจังหวัดกาญจนบุรี ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืน 530,000 บาท แก่ผู้เสียหาย หากจำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 ขอลอนคำให้การเดิมที่ให้การปฏิเสธ และให้การใหม่เป็นรับสารภาพในความผิดข้อหาร่วมกันตั้งโรงรับจำนำโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และร่วมกันให้บุคคลอื่นกู้ยืมเงินโดยเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดในชั้นฎีกานั้น จำเลยที่ 2 ไม่อาจกระทำได้เพราะการแก้ไขคำให้การจะต้องกระทำก่อนที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 163 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 การที่จำเลยที่ 2 ยื่นฎีกาขอให้การรับสารภาพในชั้นฎีกาเช่นนี้ ถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ยอมรับข้อเท็จจริงโดยไม่ได้แย้งข้อที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาว่าจำเลยที่ 2 การกระทำความผิดฐานร่วมกันตั้งโรงรับจำนำโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานร่วมกันให้บุคคลอื่นกู้ยืมเงินโดยเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด คดีจึงฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานดังกล่าวตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ในประการแรกว่า สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจำเลยที่ 2 ในความผิดข้อหาร่วมกันยักยอกเป็นอันระงับไปหรือไม่ เห็นว่า ความผิดข้อหาร่วมกันยักยอกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 83 เป็นความผิดอันยอมความได้ เมื่อผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ก่อนคดีถึงที่สุดแล้ว สิทธิที่ผู้เสียหายหรือพนักงานอัยการจะนำความผิดอันยอมความได้นั้นมาฟ้องผู้กระทำความผิดย่อมเป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) ซึ่งการถอนคำร้องทุกข์นั้นผู้เสียหายย่อมถอนคำร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนหรือต่อพนักงานอัยการ หรือต่อศาลก็ได้ แม้คดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาล ก็ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดกำหนดให้ผู้เสียหายต้องถอนคำร้องทุกข์ต่อศาลเท่านั้น เมื่อได้ความว่าผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนโดยชอบแล้ว สิทธิในการนำคดีในความผิดข้อหาดังกล่าวมาฟ้องจำเลยที่ 2 ย่อมเป็นอันระงับไป ฎีกาของจำเลยที่ 2 ในข้อนี้ฟังขึ้น และการที่ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ย่อมเป็นผลให้คำขอในส่วนแพ่งสำหรับความผิดข้อหาร่วมกันยักยอกที่

โจทก์ขอให้จำเลยที่ 2 คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหายตกไปด้วย แม้จำเลยที่ 2 มิได้
หยิบยกปัญหาดังกล่าวขึ้นฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกา
ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา
195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญา
ในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง
มาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ประการ
สุดท้ายว่า มีเหตุสมควรลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 2 หรือไม่ เห็นว่า
พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 2 กับพวกร่วมกันประกอบธุรกิจปล่อยเงินกู้โดยคิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 10
ต่อเดือน หรือร้อยละ 120 ต่อปี ซึ่งเกินกว่าอัตราดอกเบี้ยที่กฎหมายกำหนดไว้ไม่เกินร้อยละ 15
ต่อปี เป็นการกระทำความผิดที่อุกอาจไม่ยำเกรงต่อกฎหมายบ้านเมืองและเป็นการประกอบอาชีพ
บนความเดือดร้อนของผู้อื่นซึ่งเป็นผู้ตกทุกข์ได้ยากอยู่แล้วตามพฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่อง
ร้ายแรง แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนหรือมีเหตุผลประการอื่นดังที่จำเลย
ที่ 2 กล่าวอ้างในฎีกา ก็ยังไม่เพียงพอที่จะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 2 ที่ศาลล่างทั้งสองใช้
ดุลพินิจกำหนดโทษจำเลยที่ 2 มานั้นเหมาะสมแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกา
ของจำเลยที่ 2 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำหน่ายคดีเฉพาะความผิดข้อหาร่วมกัน
ยกยอกสำหรับจำเลยที่ 2 เสียจากสารบบความ ยกคำขอให้จำเลยที่ 2 คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่
ได้คืนแก่ผู้เสียหาย นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

ธีระ เบญจรัศมีโรจน์ · วยุรี วัฒนวรลักษณ์ · สรรทศน์ เอี่ยมวรชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4601/2565>